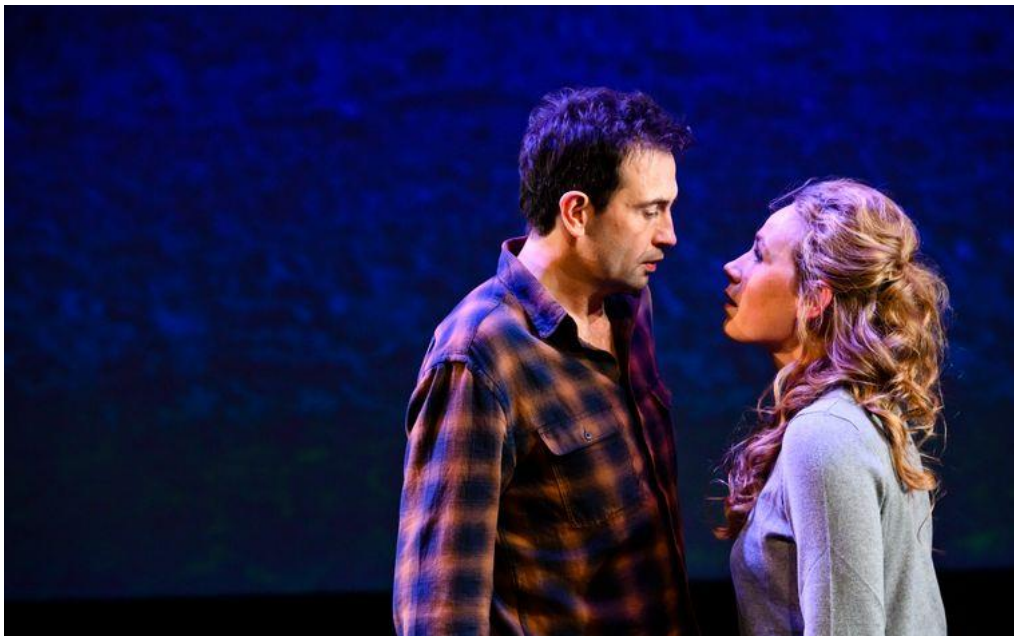

Twee ex-en begraven de liefde, met onvermijdelijke clichés en ongemakkelijke momenten

Karin Veraart 23 december 2019, 20:07

De liefde begraven Beeld foto: Annemieke van der Togt

Een hond nemen, was ooit een romantische beslissing. Een puppy als de bezegeling van hun relatie, zoiets. Maar inmiddels zijn ze alweer een tijd uit elkaar en nu is ook hond Boris dood. Zoals afgesproken, jaren eerder, komen ze samen om hem te begraven bij de boerderij in Groningen waar ze hem ooit aanschafte.

Dat is het beginpunt van *De liefde begraven*, nieuw theaterstuk in regie van Peter de Baan (bekend van onder meer tv-programma *De vloer op*), die het ook schreef. De ex-geliefden worden gespeeld door Jeroen Spitzenberger

en Hanne Arendzen. Ze noemen elkaar nooit bij naam, alleen van de hond weten we hoe hij heet. Zij komt te laat, hij wacht al een tijdje in een B&B in het noorden van het land. Op het achterdoek zien we een leeg, steeds lichtjes veranderend, duister landschap.

Zodra ze binnenkomt is het gedaan met zijn rust. Ze stuitert van energie en ideeën en plannen, herinneringen, veronderstellingen en verwijten. En hij probeert vooral zijn evenwicht te behouden, en al die verhalen van haar in zeker perspectief te plaatsen. Spitzenberger en Arendzen doen dat heel sterk en weten vaak ook de zwakkere delen in het verhaal aardig op te vangen. Want zo zijn de onvermijdelijke exen-clichés niet van de lucht en ook het feit dat ze zich eens in de zoveel tijd tot het publiek richten ('Ik wil dit met hen delen'), levert ongemakkelijke momenten op, net als het wat flauwe eind. Maar nogmaals, het rake spel maakt veel goed.